

[Justitsministeren.]

år givet indtryk af, at der er nogen særlig trang til en udvidelse af pressens pligt til at optage berigtigelser.

Et andet hovedpunkt i lovforslaget er, at redaktøren skal have pligt til selv at forelægge sagen for berigtigelsesnævnet, hvis han ikke vil optage berigtigelsen. Efter bemærkningerne tilsigter forslaget at gøre det lettere at få en sag om berigtigelse ført igennem. Som reglerne er i dag, må den, som har fået afslag på en begæring om berigtigelse, selv indbringe sagen for nævnet, men det kan jo ske blot ved et brev til nævnet, og det er ikke mig bekendt, at det i praksis har voldt vanskeligheder at skrive og afsende et sådant brev. Klageren har selv måttet skrive til redaktøren og har måttet affatte en berigtigelse.

Noget særligt behov for den foreslåede regel synes der således ikke at være, og det må også forekomme rigtigst, at den berigtigelsesgørende på grundlag af svaret fra redaktøren selv tager stilling til, om han vil gå videre med sagen ved at indbringe den for nævnet, eller om han vil opgive den. Derimod kunne det måske overvejes, at man foreskrev, at redaktøren i sit svar til klageren skulle gøre opmærksom på adgangen til at rette henvendelse til nævnet, og jeg ville være lydhør over for et forslag af dette indhold, hvis der viser sig interesse herfor under udvalgsbehandlingen.

Lovforslaget indeholder herudover forskellige ændringer i reglerne om berigtigelsesnævnets adgang til at pålægge redaktøren eller den, der søger berigtigelse, bøde i tilfælde af åbenbart urimelig nægtelse af at optage en berigtigelse eller åbenbart urimelig indbringelse af en sag for nævnet. Jeg skal ikke gå nærmere ind på det hensigtsmæssige i disse forslag, men blot nævne, at nævnet så vidt mig bekendt aldrig har benyttet adgangen til at pålægge redaktøren eller hans modpart en bøde. Noget behov for en skærpelse over for redaktøren synes der således efter disse erfaringer ikke at være.

Ud over de hovedpunkter, som jeg her har omtalt, er der en række mindre betydningsfulde punkter i lovforslaget, hvis hensigtsmæssighed man nok kan være i tvivl om. Det, jeg tænker på her, er bl. a. opgivelsen af det hidtidige krav om, at en berigtigelse ikke må indeholde noget, som giver tredjemand

anledning til at kræve en berigtigelse optaget i bladet. Jeg tænker på fastsættelsen af en bestemt grænse for berigtigelsens omfang og på tanken om i lovteksten at give udtrykkelig hjemmel for, at berigtigelsens indhold i en bestemt henseende gerne må være retsstridig.

Selv om jeg kan sympatisere med visse af de tanker og hensigter, der ligger bag det lovforslag, vi behandler her, er jeg, som det vil fremgå af mine bemærkninger, ikke overbevist om, at forslagets indhold er hensigtsmæssigt. Men der vil jo nu være lejlighed til under udvalgsbehandlingen at vurdere det nærmere, og som jeg allerede har nævnt, vil jeg være positivt indstillet over for en drøftelse af, hvorvidt der er behov for en vis revision af loven inden for det område, som lovforslaget vedrører.

Ejler Koch (S):

Det lovforslag, som vi behandler her, må ses i sammenhæng med det forslag til ændring af straffeloven vedrørende freds- og ærekrænkelser, vi behandlede for nogen tid siden, og der kan måske være anledning til en lille beklagelse over, at vi ikke kunne få behandlet tingene i sammenhæng.

De betragtninger, som justitsministeren fremsatte, kan jeg i det allervæsentligste give min tilslutning. Jeg skal ikke her genoptage den principielle debat om pressefrihed og ytringsfrihed, som vi havde ved sidste lejlighed, men blot sige, at socialdemokratiet ikke kan medvirke til på det foreliggende grundlag at gennemføre så vidtrækkende, så uigennemtænkte og så slet funderede ændringer i presseloven.

For at illustrere rækkevidden af det lovforslag, vi behandler, skal jeg oplyse, at forslagsstillerne, hvis jeg havde skrevet noget tilsvarende i avisen, kunne være gået til den pågældende avis med forslaget i hånden og have forlangt en berigtigelse optaget på 1.000 ord. Jeg tror ikke, det kan være meningen, at berigtigelsesinstituttet skal kunne anvendes til noget sådant.

Forslagsstillerne taler om, at man gerne vil hjælpe den lille mand. Det havde været rart at vide, om det foreliggende var dokumentation for, at den gældende ordning ikke havde givet den lille mand tilstrækkelige muligheder, men herom er der ingen oplysninger. Realiteten vil meget nemt blive, at